

The background of the entire cover is a vibrant, fiery red and orange gradient, suggesting a sunset or a hellish landscape. Silhouetted against this background are the dark, gnarled branches of a tree. A crow is perched on one of the central branches, facing left. The crow's silhouette is dark and detailed, showing its feathers and beak. The overall mood is mysterious and ominous.

Fantasy povídka

ÚDOLÍ ŠERAVY

autor příběhu - Pavel Holec

ilustrace - Corleth Cory

„Vítej zpátky na Vlčivci.“ řekl mladý muž v čele dlouhého dubového stolu a kývl přitom hlavou směrem k ošuntělé postavě mátožně přicházející před knížecí poradní sbor.

„Zdravím tě kníže.“ odpověděl tiše příchozí a pomalu se poklonil svému pánu.

„Posaď se, Vlastibore.“ ukázal kníže Jaromír na opačný konec stolu. Vyzvaný vděčně usedl na tmavou vyřezávanou židli. Přitom se mu na tváři objevila bolestná grimasa.

„Zanedlouho ti donesou něco k zahnání hladu, žízně i zimy. Rád bych tě nechal odpočinout v teplé posteli, ale potřebujeme zprávy z Šerohoru co nejdříve. Jsi první z vaší výpravy, kdo se vrátil.“

„Ano pane.“ řekl prázdným hlasem Vlastibor. Chvíli to vypadalo, že ještě něco dodá, ale nakonec jen sklopil oči k poškrábané stolní desce.

Malou hradní komnatou, osvětlovanou pouze dvěma svícný na stole, se od příchodu špinavého muže, kterému kníže říkal Vlastibor, pomalu začal šířit jakýsi slabý vlezlý zápach. Nikdo z přísedících to však na sobě nedal znát. Kníže Jaromír jednání dál nezdržoval. Vstal ze svého křesla a pronesl k přítomným:

„Zde přítomného rytíře Vlastibora Lamačovského z Lamačova jistě všichni znáte. Je to více než měsíc, co se s Bučejem z Holaňského dvora vydal na sever do údolí Šerohoru. Od té doby nikdo z nás neobdržel žádné zprávy o zduhu či nezduhu jejich úkolu. Nyní tě tedy vyzývám, Vlastibore, abys nám prozradil, co se děje v horách s mými muži a s rytíři. Splnili jste úkol, který jsem vám zadal?“

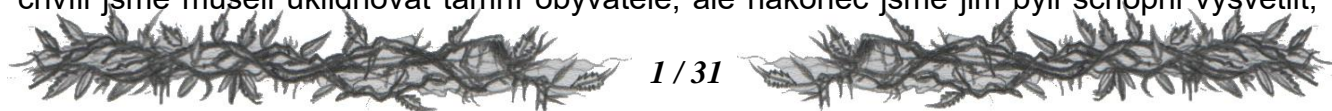
Chvíli bylo ticho. Vlastibor vypadal, že si nejprve musí dobře rozmyslet, odkud své vyprávění začít. Pak pomalu, jakoby ve stálém zamyšlení řekl:

„Před šesti týdny jsem vyrazil s téměř dvěma sty muži, které vedl můj přítel Bučej, do šerohorského údolí. Měli jsme za úkol zabránit nebo alespoň sabotovat postup drakových hořských vojáků, o kterých jsme věděli, že chtějí Staré hory přejít údolím říčky Šeravy.“

„Mluv k věci. Tohle všichni víme.“ houkl netrpělivě jakýsi mohutný muž na kraji stolu.

„Klidni svou netrpělivost, mladíku.“ krotil ho stařec sedící po levici knížete. „Pan Vlastibor ví, co a proč říká, lépe než ty. Je-li tomu jinak, potom nám to můžeš převyprávět ty sám.“ To očividně zabralo a v místnosti bylo opět chvíli slyšet jen tlumené praskání hořících polen v kamnech.

„Cesta do Starých hor proběhla v pořádku,“ pokračoval Vlastibor, „byl začátek podzimu, poměrně teplo, dostatek jídla pro muže i pro koně. Jako Bučejův panoš jsem měl na starosti nejenom jeho pohodlí, ale hlavně vedení záznamů o proviantu a dohlížení nad výstrojí a výzbrojí. Po třech týdnech pochodu jsme dorazili do údolí Šeravy, která obtékala kopec nazývaný místními Šerohor. Když jsme s vojem vypochozovali z lesa, otevřel se nám pohled na dlouhé travnaté údolí, jehož středem tekla říčka Šerava. Na protějším konci údolí obehnaného hlubokými hvozdy stál řídký zarostlý kopec se zříceninou malé tvrze na vrcholu. Nalevo od onoho kopce stál menší pahorek a společně tvořily jakousi bránu, kterou Šerava vytékala ze Slovonických knížectví a uháněla dál až do Hoře - země, kterou si před ani ne půl stoletím pro sebe zabral rudý drak Zakraán. Dál po cestě, nedaleko od nás, stála malá pastevecká osada. Společně s Bučejem a s pěti rytíři jsme vjeli na náves. Hodnou chvíli jsme museli uklidňovat tamní obyvatele, ale nakonec jsme jim byli schopni vysvětlit,

že jsme vojáci knížete Jaromíra ze Zlatohradu, a že naši vojáci do vesnice vůbec nezavítají. Od jednoho z pastevců jsme se dozvěděli, že více říkají Malé Sýcné, a že na druhé straně hřebene, který začínal daleko za námi a končil kopcem naproti zřícenině, stojí ještě jedna ves. Té prý říkali Velké Sýcné. Nějakou dobu jsme potom s Bučejem strávili získáváním informací o místní krajině, abychom mohli lépe připravit obranné postavení a případný přepad hořského vojska. A samozřejmě jsme se také optali na zříceninu.“

Jak Vlastibor hovořil, začal se mu v hlavě odehrávat celý příběh jejich vojenské výpravy...

„Co je to za ruinu na druhé straně údolí?“ otázal se Bučej pastevce a ukázal příslušným směrem.

„Oj! Šerohorskej hrad! My mu ale říkáme spíš Pušinec. Zlý místo. Po nocích se tam objevuje Černá paní.“ odpověděl pastevce.

„Ty jsi ji někdy viděl?“

„Neviděl. Ale jsou tady jiný, co jó. Třeba můj pantáta. Ten už teda s náma není, ale on ji viděl. Je prej celá v černym a chodí po hradu a okolo taky. A kde projde, tam to smrdí jak v psí mordě. V noci tam radši nikdo nechodí. Za dne se tam dá docela dobře dojít po takový malý pěšině, ale není k tomu důvod. Nenajdete tam nic než kamení a rozbitý zdi. No řekněte, kdo by se tam pro ně plahočil? Když potřebujeme podezdít stodolu, stačí nasbírat šutry z řeky. A pak je tam leda borůvčí, ale to je tady v horách všude.“

„Přebývá tam občas někdo? Nevídáte nahoře po nocích světlo?“ vyzvídal Bučej.

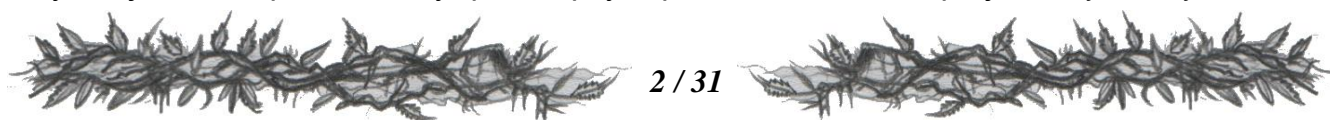
„Jak říkám, lidi se toho hradu i kopce docela boje. Chodí tam leda ty naši mladý uličníci – myslím děti. My jim to zakazujem, ale oni na to nedbaj.“

„Víš, komu ten hrad patří nebo alespoň patřil?“ naléhal dál Vojvoda.

„Ména nevím, pane. To byste musel za dědou Pleškem z Velkýho Sýcnýho. Ten si pamatuje povídačky o hradu líp než já.“

„Povídačky? Výborně! Rádi si je tady s rytířem Vlastiborem vyslechneme. Pověz nám je, prosím.“ řekl Bučej a s úšklebkem na mě mrkl. Věděl, jak nesnáším strašidelné příběhy.

„No nejsem zrovna vypravěč a nevím, jestli vás to nebude nudit, ale aspoň to není dlouhý. Na Pušinci prej bydlel jeden hodnej knecht se svojí ženou. Ten pán byl ale často pryč z hradu a tak nevěděl, že jeho ženu posedl nějaký zlej duch nebo co. Začala totiž tajně chodit za černejch nocí po hradu i obou vesnicích a kradla zvířata, který pak syrový jedla ve své věži – v tý menší vpravo, támhle!“ ukázal pastevce k troskám na kopci. „Nejdřív chytala jenom slepice a kočky, potom psy a prasata a nakonec prej i krávy a voly. Nevím,

jak tam třeba tu krávu sama donesla, ale prej ty zvířata vždycky vožrala, krev jim vysála a zbytky naházela do sklepa pod věží. No a tak to tam hnilo a věž začla strašně smrdět. Tím se na to přišlo a její muž ji zamkl v tý věži. Sloužící jí tam nosili jídlo, ale ona pak sežrala i jednoho z nich. A tak ji ten rytíř nakonec dal zazdít. Proto do malý věže není vidět žádnéj vstup. Jídlo paní házeli oknem. Zanedlouho po zazdění svojí manželky knecht onemocněl a umřel. Vostatní pak z hradu odešli a nechali tam vdovu samotnou. Posedlá hradní paní si po čase z hladu vožrala vlastní prsty a pak i ruce a umřela. Vod tý doby tam její tělo hnije taky a celej hrad smrdí, páč všechny jeho sklepy jsou zaházený schnilejma zbytkama po tý příšeře. Ta je dodnes prokletá. Za těch nejčernějších nocí vychází ven a hledá, koho by mohla sežrat.“

„A už někoho našla?“ ptal se s úšklebkem Bučej.

„Lidi říkaj, že určitě, ale já vo nikom nevím, hehe...“ zasmál se vypravěč.

„To je dobře. Děkuji ti za ochotu.“

„Rádo se stalo, pane.“ rozloučil se muž s Bučejem a odešel zpět za svou prací.

Vlastimil se vzpomátoval ze vzpomínek a pokračoval ve svém vyprávění:

„Usoudili jsme, že už bylo pozdě na návštěvu druhé osady. Vrátili jsme se tedy k voji a zamířili na křižovatku cest z Malého do Velkého Sýcného. Tam jsme rozbili tábor.“

„Kolik máme mužů?“ zeptal se mě asi už po sedmé Bučej, když jsme spolu procházeli čerstvě zřízené ležení a vychutnávali si končící den. Slunce právě zapadalo a jednotlivé stany vrhaly dlouhé hrotilé stíny.

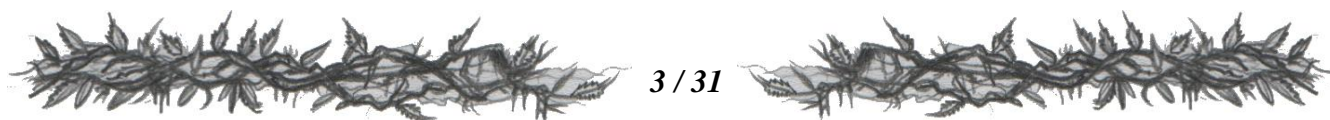
„Přesně sto osmdesát osm. Devět rytířů, dvaadvacet lehkých jezdců a třicet pět pěších těžkooděnců. Zbytek připadá na lehce oděné a ozbrojené muže a dva kněží. A pět vlkounů, ty jsem do počtu mužů nezahrnul, protože se chovají, jako by si veleli sami.“ odpověděl jsem.

„Jistě, známe jejich způsoby.“

„Proč jsi tolik trval na tom, aby nám kníže nějaké poskytnul? Nejsou disciplinovaní. Do vojska se nehodí.“

„Pleteš se, příteli. Jsou disciplinovaní víc než ti dva kněží.“ odpověděl Bučej a zahrnul za další z mnoha stanů.

„Tak proč se ještě neuráčili ani jednou přijít na ranní nástup?“

„Protože nemusí a vlastně ani nepotřebují. Nebojím se, že by v případě boje zaspali.“ zasmál se vojvoda absurdní představě. „Co proti nim vlastně máš, Vlastibore? Pokud vím, nikdy ti nic neudělali.“

„Neudělali, to ne. Ale rozčiluje mě ta jejich povýšenost. Umí kolem sebe máchat mečem a mají pocit, že se z toho ostatní posadí na zadek.“ odpověděl jsem hněvivě.

„Uznávám, jsou namyšlení. Někteří více, někteří méně, ale povětšinou jsou. Na druhou stranu se nám to jejich máchání mečem může ještě hodně hodit,“ řekl vojvoda a na chvíli se odmlčel. „Tak tedy, kolik máme mužů?“

„Včetně těch tupců?“

„Včetně.“

„Sto devadesát tři.“

„Výborně. Jak jsme na tom s koňmi, povozy, potravinami a výbavou?“

„Koní máme přesně čtyřicet. Málo z nich je mladých, ale pořád to jsou silná zvířata. Válečných je dohromady dvanáct. Povožů je také dvanáct. Jídla i pití jsme si dovezli tolik, že bychom mohli hodovat až do příjezdu drakova vojska a ještě je na tři dny pozvat, aby přisedli k tabuli.“ hlásil jsem a pozoroval přitom tváře pracujících vojáků. „Z výbavy nám zatím nic neschází. Když vydrží počasí, nebude nám ani zima.“

„I kdyby, dřeva je tu dost.“ Bučej ledabyle mávl rukou a pokračoval: „Kdybychom byli dole na pláních u Zlatohradu, neměli bychom v takovém počtu po třech dnech táboření jedinou větvíčku na podpal.“

Když jsme zkontrolovali celý tábor, odešli jsme si odpočinout do vojvodova stanu, nad nímž vlál na žerdi Bučejův rodový znak – zavnutá střela křížená ostrvím na stříbrném šítu. Stan byl prostorný, takže se do něj vešla nejen postel, ale také stůl, židle a veliká truhlice. Sedli jsme si ke stolku a Bučej nalil do jednoho poháru víno, do druhého medovinu. S díky jsem přijal medovinu.

„Věděl jsem, že si vybereš to babské pití.“ zasmál se velitel.

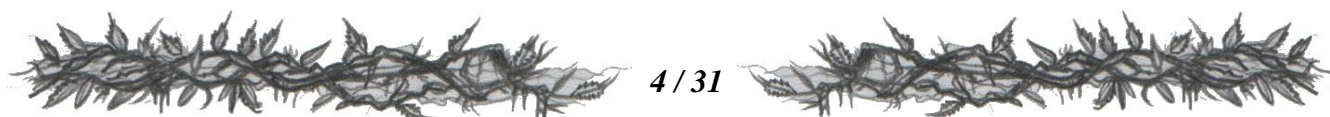
„Abys to nevěděl! Jsem tvým panošem přes dvacet let. Přeci jen už jsem starší a potřebuji si trochu osladit život.“ zazubil jsem se.

„A také jsi mým věrným přítelem, na to nezapomeň.“ řekl a na chvíli zíral do svého poháru. „Co si myslíš o naší výpravě?“ změnil náhle téma.

„Jenom to nejlepší. Dostali jsme za úkol nedovolit těm bastardům z Hoře projít přes Staré hory do našeho knížectví. Máme na to dostatek mužů, nejméně týden na obhlédnutí prostředí a přípravu. Všechno hraje v náš prospěch.“

„Máš pravdu,“ přikývl Bučej a usrkl vína. „Přesto jsem z nějakého důvodu nespokojen. Zítra obsadíme částí posádky tu ruinu nahoře a začneme s opevňováním spodního tábora.“

Zbytek dne byl klidný a v táboře bylo příjemně živo. Dlouho do noci jsme s velitelem hráli kostky a jako obvykle jsem ho na hlavu porazil. Vojvoda Bučej byl možná dobrý bojovník a vynikající stratég, ale ani za dvacet let, co jsme spolu jezdili do bitev, se nenaučil v kostkách podvádět. Byl na to příliš čestný.

Ani nevím, jestli jsem už spal, když mě probudilo naléhavé šeptání před mým stanem: „Pane Vlastibore, vstávejte! Vojvoda chce, abyste se co nejrychleji dostavil do jeho stanu.“

„Co se děje?“ houkl jsem ospale zpod prošívané deky.

„Nevím přesně, ale máte si pospíšet, myslím, že dorazil náš zvěd.“

Oblékl jsem se tedy a spěchal tmou k Bučejovu stanu. Před ním stálo několik nervózních vojáků a všichni pozorně naslouchali, co se ve stanu děje. Protlačil jsem se skrze hlouček a vešel dovnitř. S rukama za zády tam stál Bučej a pozoroval mladíka sedícího židli před ním. Asi dvacetiletý muž vypadal, jako by náraz vypil celou lahev kořalky. Třásl se, měl skelné oči a byl celý špinavý. Nebýt staršího vojáka, který ho podpíral v zádech, jistě by mladík spadl ze stoličky.

„Děkuji, že jsi přišel, Vlastibore,“ přivítal mě temným hlasem Bučej. „Schválně si poslechni, co mi tvrdí tento voják.“ řekl a ukázal na staršího muže, který přidržoval svého zpitého druha.

„Jak už jsem říkal,“ začal omluvným tónem veterán, „byli jsme u ohně, trochu pili a pak se začali vsázet, no. Tady Vrbka“, zatřásl lehce mladíkovým ramenem, „se honosil, že se jen tak něčeho nebojí. Ani drakových bojovníků! A tak jsme mu řekli, ať se předvede a dojde sám až nahoru k té zřícenině. Nevěřili jsme mu. To ho asi dopálilo, tak se zvedl a odešel. Mysleli jsme, že se jen urazil, ale když se nevracel a ve stanu taky nebyl, tak jsme ho šli hledat. Našel sem ho, jak se potácí po cestě od hradu. Byl takhle zřízenej a tvrdil, že nutně musí k vojvodovi Bučejovi. Nedal si to vymluvit. Snažil jsem se ho uklidnit, ale dělal takovej rámus, že na nás přišli kluci, co měli zrovna hlídku a dovedli nás rovnou sem.“

Když voják skončil, Bučej se na mě otočil a tázavě zvedl obočí. Přistoupil jsem k němu a šeptem mu sdělil svůj názor: mladík se prostě zlískal, šel k Šerohoru, došla mu odvaha, ztratil se a měl štěstí, že ho našel jeho starší spolubojovník dřív než nějaká lesní havěť. Nic víc, nic míň.

Bučej souhlasně pokýval hlavou. Už se nadechoval, aby něco řekl, když v tom mladík polohlasem promluvil: „Vojvodo... mám vám donést vzkaz.“

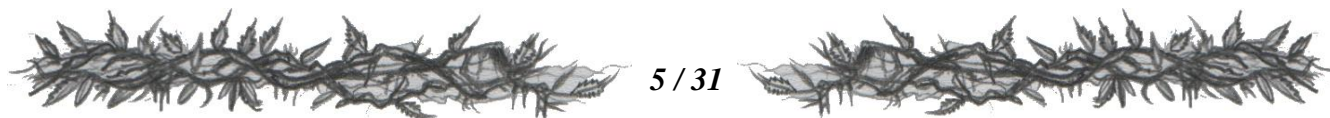
„Cože?“ vyštěkl Bučej.

„Vzkaz... od paní Šerohoru.“ odpověděl mladý voják. Starší válečník s ním zatřásl, jako by ho chtěl probrat ze snu, ovšem neúspěšně.

„Mluv!“ přikázal vojvoda.

„Paní Muruška Šerohorská vás žádá, abyste se zítra v podvečer dostavil na její hrad a navštívil ji v její síni. Nutně potřebuje vaši pomoc. Jako rytíř prý máte povinnost pomoci šlechtičně v nouzi.“ dokončil.

„Kdo je paní Muruška? Kde jsi ji potkal, Vrbko?“ otázal se Bučej, ale mladík mezitím

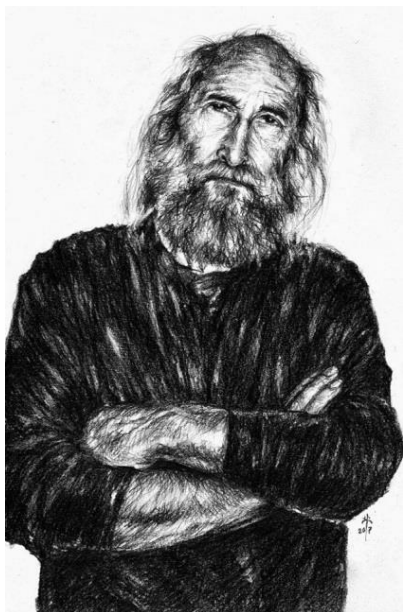

upadl do mdlob. „Odnes ho a ať se o něj někdo postará!“ přikázal pak vojvoda staršímu vojákovi, který si rychle hodil Vrbku na záda a vynesl ho do noční tmy. „A vy ostatní jděte do svých stanů. A žádná kořalka!“ houkl ke vchodu. Pak se otočil ke mně. „Co tomu říkáš?“

„Nevím.“ přiznal jsem. „Ten hrad je očividně prázdný a rozbořený. Nikdo v něm žít nemůže. Zvědové hlásili, že v okolí jsou pouze dvě malé vesnice a cesta k hradu není pravidelně používaná už věky. Podle mě byl ten voják prostě jenom příliš opilý a v hlavě se mu zamotala ta pověst, kterou asi slyšel od vojáků, co byli s námi v Sýcném.“

„Myslel bych si to samé.“ řekl zadumaně Bučej a mnul si přitom zarostlou šedou bradu. „Myslel, kdyby mi Matěj, ten starší voják, neřekl, že pili všichni, kromě Vrbky. Doufám, že to nejsou žádná kouzla drakových služebníků.“

Nedlouho potom jsme se rozloučili a já odešel zpět do svého stanu. Šel jsem spát s těžkou hlavou.

„Počkej, počkej!“ vyhrkl opět mohutný muž, který už jednou do Vlastiborova vyprávění zasáhl. „To jste tvrzi neprohledali? To jste šli všichni klidně spát?“

„Byla tma.“ pokrčil tázaný rytíř rameny. „Co jsme podle tebe měli dělat, pane?“

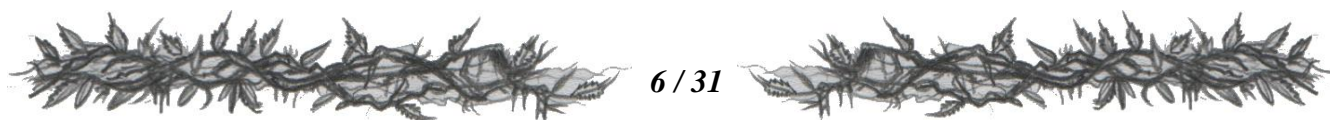
„Co asi? Vzít louče a mazat nahoru!“

„Nic bychom nezjistili. Jak jsem řekl, stopaři nás informovali, že nahoře není nic než buky, smrky a halda starého kamení obrostlá borůvkám. I kdyby tam byl v noci někdo jiný než Vrbka, nemohli bychom ho po tmě stopovat. Louče by nám neposkytly dostatek světla a navíc by nás okamžitě prozradily.“

„Dobrá,“ uklidňoval situaci tentokrát kníže Jaromír, „máš pravdu, Vlastibore. Povídej, co se dělo dál.“

První ráno v údolí Šerohoru jsme vstali brzy. Polní trouby třikrát krátce zavřeštěly a mimo nás vojáků musely probudit i všechny obyvatele Malého i Velkého Sýcného. Jen tak tak jsem se stihl obléknout a už jsem pospíchal s dalšími opozdílci doprostřed tábora na povinný nástup. Většina vojáků už byla nastoupena v řadách po jednotkách, které byly určeny jejich výstrojí a úlohou v boji. Úplně vpravo jsme stáli my, rytíři společně s oběma kněžími, a nalevo od nás jezdci. Pak bojovníci s dlouhými zbraněmi, štítonoši a nakonec lučištníci. Vlkouni jako obvykle nedorazili.

Bučeň stál před vojáky a mlčky si je prohlížel. Potom vydal jednotlivým skupinám rozkazy. Týkaly se dalšího průzkumu okolí, vyslání dvou posílů do Velkého Sýcného, a hlavně zákazu návštěvy Pušince. Bučeň byl zkušený voják a tušil, že celý tábor už jistě ví o včerejší Vrbkově příhodě na Šerohoru, takže se ani nepokoušel zatajit důvod zákazu, ačkoli jej ani nijak nevysvětloval. Nakonec vybral čtyři jízdní špehy a nařídil jim sledovat cestu z Hoře. Neměli se vracet dřív, než se objeví nepřítel. Tak jsme měli být kryti před nečekaným přepadem a vědět dostatečně dopředu, kdy drakovi vojáci dorazí.

Po nástupu jsem se šel podívat na Vrbku. Byl v malém stanu daleko od přístřešků ostatních vojáků. Kněží se o něj starali dobře, ale mladík nevypadal o moc lépe než předchozího dne. Byl zelený jak sedma a kvůli bolesti hlavy ani nebyl schopný spát. Nemohl jsem mu nijak pomoci a tak jsem odešel za Bučeňem.

„Vrbkovi je pořád zle. Kněží neví, co se mu stalo. Ale z pití to prý není.“ řekl jsem svému příteli.

„Vím.“ odpověděl velitel stroze a hleděl upřeně na Šerohor, jehož vrchol byl po ránu zahalen v mlžném oparu.

„Skutečně věříš, že na hradu je duch nějaké lidožroutky?“

„Možná. Ta zpráva ale nezněla jako by ji poslala nemyslicí nestvůra, kterou popisoval pastevec.“

„Nebýt Vrbkova stavu, myslel bych si, že si z nás někdo utahuje. Nebo na tebe líčí past. Ve sdělení stálo, že se máš dostavit právě ty. Může to být nějaký úskok Hořanů,“ řekl jsem.

„Stopaři nic nenašli. Kdyby se tam nakrásně někdo schovával, byli by tam nejvýše tři, čtyři lidé. Více lidí chtě nechtě nějaké stopy zanechá. Vyslal jsem nahoru tajně ještě jednoho zvěda, ale nemyslím, že donese nějaké překvapivé zprávy.“

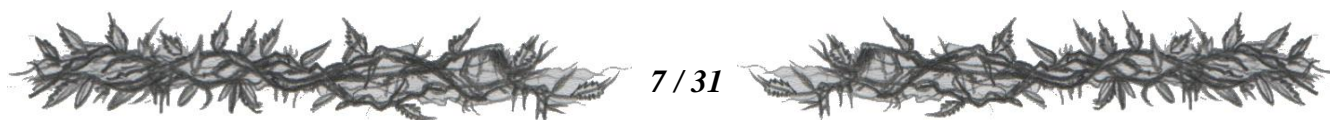
„A co tedy hodláš dělat?“ zeptal jsem se.

„Nevyvrbí-li se to jinak, půjdu na hrad. Budeš mě doprovázet ty, alespoň dva rytíři a kněz. Přeci jen je dobré mít bohy na své straně. Jen oni vědí, co za běsy v těchto horách žije. A jestli se tam přeci jen schovávají nějakí vtipálci, hořce se jim za jejich žert odměním.“ pronesl Bučeň.

„Nemůžu říct, že by se mi tam právě chtělo. Víš přece, jaký jsem strašpytel.“ zasmál jsem se.

„Ty?“ povytáhl vojvoda obočí. „Vždyť jsi prošel spoustou střetů a vždy ses bil statečně.“

„To možná, ale vždy jsem bojoval se sobě rovnými. S přízraky a čarodějnicemi nikdy,“ odpověděl jsem a začínal se obávat nadcházejícího večera.

Odpoledne se vrátil průzkumník z Šerohoru, a jak starý vojvoda předpokládal, nic zvláštního tam nenašel. Pouze Vrbkovy stopy. Vyslanci do Velkého Sýcného také nezjistili nic nového. Starý Pleška víceméně převyprávěl pověst o lidožroutce z hradu stejně, jako před tím pastevec.

Odpoledne se chýlilo ke konci. Vůbec se mi nahoru na Šerohor nechtělo. Nejsem zbabělec, ale duchové, přízraky a proklatci jsou záležitostí vymítačů a zaklínačů. Ne obyčejných vojáků. Když se slunce začalo dotýkat vrcholů nejvyšších smrků, přišel rozkaz, abych se vyzbrojen dostavil k vojvodovu stanu.

Tam už čekali tři vybraní rytíři, kněz a k mému překvapení a značné nelibosti také velitel vlkounů, kterému říkali Zamysl. Všichni jsme byli ozbrojeni.

„Skvěle.“ řekl Bučej. „Rozkazy jsem už rozdal. Rytíř Milíč a Časten tu zůstanou jako zástupci vojvody. Rytíři Kruhja a Vlastibor, kněz Vříslo a Zamysl jdou se mnou. Vyrážíme ihned.“

Naše pětice se dala na nedlouhý, avšak namáhavý pochod do kopce. Zpočátku nikdo nemluvil a tak jsem měl čas lépe si prohlédnout Zamysla. Ačkoli jsme společně cestovali více než dvacet dní, velitele vlkounů jsem vídal málokdy, protože se obvykle držel se svými bratry kus za vojem a někdy dokonce tábořili zcela mimo naše ležení. Zamysl byl o něco starší než já. Neměl běžnou vojenskou zbroj, ale lehčí prošívanici pošítou vlčí kožešinou. Říkalo se jim vlčí chlup a každý vlkoun byl na ten svůj jaksepatří hrdý. Osobně jsem na jejich zbrojích neshledával nic mimořádného, ale oni sami na ně nedali dopustit.

Zbraně vlkounů jsem však musel obdivovat i já. Dlouhá desetiletí si je nechávali kovat na jihu v Jezeří a následně slavnostně světit kelvědskými čaroději. Tyto zbraně prý nikdy v boji nepraskaly, netupily se a dokázaly prorazit i ty nejtlustší pancíře. Nevím, zda je to pravda, ale přinejmenším to vždy byla špičková mečířská díla. Řád vlkounů zároveň vyučoval své svěřence pouze boji s dlouhým mečem nebo s dvěma krátkými meči. Zamysl používal dlouhý meč. Nosil jej u pasu v krásné kožené pochvě zdobené řezáním.

Když jsme byli u paty Šerohoru, přerušil ticho kněz Vříslo:

„Bučeji, že jsem tak smělý, co doufáš, že nahoře najdeme?“

„Nic.“ odpověděl mu vojvoda a hekal přitom jako tažný valach. Výstup ve zbrojích byl namáhavý pro každého z nás, snad jen s výjimkou Zamysla.

„Tak proč tam jdeme?“ dál vyzvídal bodrý mladý kněz.

„Protože se bojím, že přes mé přání tam přeci jen něco nalezneme. Nebo spíš někoho.“

„Myslíš, že tam bude duch té lidojedky?“ ozval se jinak tichý Zamysl. Mluvil pomalu. Měl drsný a strohý hlas.

„Co já vím.“ zahučel v odpověď Bučej.

Zarostlá cestička, kterou nám popsali stopaři, směřovala rovně do kopce. Až nějakých padesát sáhů pod vrcholem zahnula doleva a dál se klikatila lesem. S přibývajícím

výškou kopce byly stromy stále nižší a zakrnělejší, až těsně pod vrcholem nebyly vyšší než já sám. Pěšina nás nakonec dovedla k nízkému čedičovému čelu Šerohoru, nad nímž jako ruce žebrajícího mrzáka čněly k zatažené podzimní obloze zbytky dvou věží Pušince.

Vydrápali jsme se na vrchol kopce a prohlíželi si ruinu. Levá věž Pušince byla původně mohutnější než věž pravá. Ovšem dnes z ní zbylo pouze obvodové zdivo sahající do výšky prvního patra. Věže byly dříve propojeny jakýmsi dlouhým patrovým sálem. Jeho strop se však již dávno zřítil. Teď z celé tvrze zbyla jen zmršť kamení a droplící se malty z říčního písku. Menší věži chyběla střecha a polovina druhého patra. První patro a přízemí však bylo oproti zbytku hradu v obdivuhodné kondici. Z hradeb nezbylo v podstatě nic, než základy. Horský vítr je časem odvál dolů do údolí.

Došli jsme k bývalé bráně, kterou připomínaly jen dva kamenné sloupy. Prošli jsme kolem a pokračovali až k zřícenému sálu.

„Skutečně tu něco smrdí.“ poznamenal suše Zamysl. Nikdo mu neopověděl.

Nejdřív jsme se vydali prozkoumat zbytky větší věže. Nebylo to tak jednoduché, protože vchod do větší věže byl zpola zavalen zbytky síně. Opatrně jsme našlapovali na čedičovou suť. Po chvíli jsme došli k jednoduchému portálu. Prošli jsme vchodem a ocitli se v bývalém přízemí věže. Teď jsem slabý zápach ucítil i já. Pak ale zafoukal vítr a odvál pach s sebou.

V bývalém přízemí byly spadané kameny ze zdí a zřícených schodů, které původně vedly podél stěn do horních pater. Záhy jsme však zjistili, že schody pokračují i pod zem. Dávni stavitelé z nějakého důvodu vysekali do černého kamene průchod do hlubin skály. Nedokázal jsem si představit, jak dlouho jim taková práce musela trvat. Schody mizely ve tmě, ale úplně dole se opět nezřetelně rýsovaly, ozářené slabým světlem.

„Tomu říkají naši stopaři neobyvatelný a neobývaný?“ zašeptal jsem nervózně a ukázal na světlo v podzemí.

„Ty muže bys měl hodit do Šeravy a nechat je pak stát na noční hlídce. Třeba by jim zima otevřela oči.“ zamumlal pohrdavě Zamysl.

„Stopaři o schodech mluvili, to ano.“ řekl potichu Bučej. „Tvrдили však, že vedly pouze nahoru. Neříkali nic o schodech dolů.“

„Duchové někdy otvírají vlastní stezky ze světa mrtvých do světa živých.“ řekl potichu kněz Vříšlo.

Rytíř Krujha se k němu otočil a zeptal se: „Cítíš něco, knězi? Dávají ti bohové nějaká znamení?“

„Kdyby mi bohové dali znamení, viděli bychom je všichni, Krujho.“ Pak se ale kněz zarazil. Chvilí stál jako solný sloup a zíral do hlubin skály. Pak až nezvykle vážně pokračoval. „Dole se nachází něco mocného. Cítím to. Radím k opatrnosti, vojvodo.“

„Tak.“ přitakal svým oblíbeným způsobem Bučej. „Moje řeč. Chovejme se tiše a zbraně nechme na pokoji. Kdyby to něco, co je dole, mělo alespoň trochu lidského rozumu, budu s tím mluvit já nebo Vříšlo. Vy ostatní buďte zticha.“ řekl potichu Bučej.

Krujha a Zamysl začali sestupovat první, za nimi šel Bučej a nakonec já a Vříšlo. Přibývalo nepřírozeného bledého světla. Schody končily krátkou chodbou, která ústila do jakési velké místnosti. Obezřetně jsme vešli.

Místnost byla vysoká a jednoduše zaklenutá. V hlubokých stínech vzdálených částí sálu jsem neviděl jiný vchod ani východ, než byl ten, kterým jsme vstoupili. Uprostřed místnosti stál dlouhý starý zdobený stůl s pěti křesly z každé strany. Zdi byly zdobeny starými prapory, jednoduchými gobelíny a také deskovými obrazy.

A přímo proti nám seděla v neuměle vyřezávaném křesle jakási žena. Měla dlouhé, rovné, černé vlasy a podivně zakalené oči. Ústa měla tak pevně semknutá, že tvořila pouze tenkou tmavou linku na jejím bledém obličeji. Vypadala tak na čtyřicet let, ale její starožitné zaprášené šaty vypovídaly mnohem delším věku.

Po chvíli žena vstala a sípavým hlasem řekla:

„Vítejte v síni mého hradu, urození pání. Posad'te se, prosím. Jsem vám vděčna, že jste se obtěžovali až sem, do mé síně. Vidím, že rytířskost a dobré mravy ještě nevymizely.“ Ve chvíli, kdy promluvila, jsem opět ucítil závan nepřijemného zápachu.

Nikdo z nás se ani nepohnul. Všichni jsme nejistě pozorovali podivnou postavu. Čím víc jsem se soustředil na ženin obličej, tím starší a sešlejší se mi zdál. Jakmile se však postava pohnula nebo jsem jen zamrkal, zdání zmizelo a před námi stála zase jen podivná žena s kalnýma očima.

„Nenechte se dlouho pobízet. Služebnictvo přichystalo to nejlepší z našich sklepů a spíží.“ řekla a ukázala přitom na prázdný stůl a zaprášené židle.

Bučej postoupil o kus kupředu a pronesl pevným hlasem: „Jsem Bučej Holaňský, vojvoda zlatohradského knížete Jaromíra. S kým mám tu čest?“

„Ten mladý hoch, který u mne včera krátce pobýval, mou zprávu nepředal?“ řekla žena bez známky překvapení. „Potom se musím představit. Jsem Muruška z Šerohoru, vdova po rytíři Zbygněvovi, a tedy právoplatná majitelka a správkyň tohoto kraje.“ Její dívčí jméno nějak nekorespondovalo s jejím strašidelným zjevem.

„Bud' opatrný, vojvodo.“ varoval mého přítele šepem Vříslo. „Je to duch. Dávej si pozor na každé slovo, které vypustíš z úst.“

„Proč jsi mě zavolala?“ ptal se dál Bučej.

„Žádám spravedlnost!“ odpověděla Muruška. Vojvoda nereagoval, takže pokračovala: „Nedlouho potom, co zemřel můj muž, si moje chudé panství bezostyšně začal nárokovat cizí rod!“

„Proč jsi nevznesla stížnost knížeti, paní?“ otázal se Bučej. Prozatím se rozhodl přistoupit na její hru.

„Samozřejmě, že jsem vyslala posly se stížností. Žádný z nich se však nevrátil zpět. Ba ani nevím, zdali mé listy byly doručeny. O tom, že mé panství patří cizincům, jsem se doslechla až od hořských kupců tudy projíždějících.“

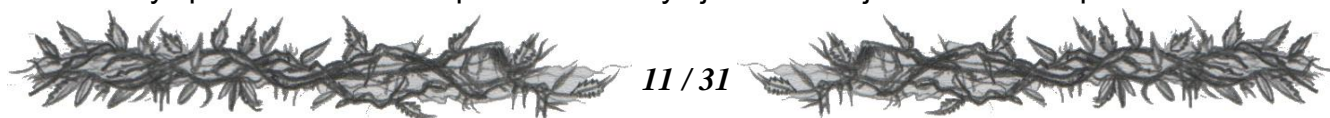
Netušil jsem, jak stará Muruška mohla být. Ale věděl jsem, že kupci touto cestou nejezdí téměř padesát let. Jakmile se rudý drak Zakraán chopil v Hoři moci, uzavřel hranice všem, s výjimkou svých vojáků, špehů a vrahů.

„Chci,“ pokračovala žena skřípavým hlasem, „abys jako vojvoda knížete slovoňanů zaručil, že mi budou navraceny mé pozemky a má práva nakládat s nimi podle vlastní vůle.“ dokončila Muruška a pyšně pozvedla hlavu.

Podzemní síň se mi rychle začínala hnusit. Chtěl jsem být co nejdříve pryč. Ošíval jsem se, ohlížel přes rameno, zdali je východ pořád volný, a pátral očima po místnosti. Tak jsem si znovu všiml obrazů, které zdobily stěny síně. Rozeznával jsem zátiší s loveckou tematikou, malovaná jistou a zkušenou rukou. Čím blíže protějšmu konci síně se obrazy nacházely, tím podivnějšími se však jejich motivy stávaly. Nejprve začal být malířův rukopis jaksi roztřesený, jako by si autor nebyl jistý kam štětec přiložit a kterým směrem jím táhnout.

Potom začaly být zvláštní i barvy. U posledních obrazů, na které jsem v šeru dohlédl, už jsem ani nepoznal, jde-li o malbu nebo o nahodilé barevné skvrny, za kterými člověk nejistě tušil cosi odporného. Společně s technikou malby se měnil i ráz obrazů. Od poměrně úhledně vyhlížejících ulovených tetřevů a lišek přešel námět přes zpola stažená těla srnců až k roztřeseným vyobrazením vyvržených těl jelenů a volů na pozadí bahnité zkrvavené země.

„Nemůžu ti zaručit nic z toho, co po mně chceš.“ řekl Bučej a přitáhl tak mou pozornost zpět k duchovi. „Byl jsem vyslán do války a nemohu postrádat žádného z mužů, kteří mi byli přiděleni. Na tvém panství se schyluje k bitvě a já musím svou pozornost obrátit

právě tím směrem. Pakliže však zvítězíme a já přežiji, mohu tvou žádost předložit svému pánu.“ řekl Bučej.

„Okradené a bezmocné odmítáš pomoc a místo toho slibuješ, že za ni možná utrousíš letmé slovo před knížetem?“ tázala se mrtvá žena, snad dotčeně. Její výraz se však stále nezměnil.

„Ne.“ opáčil vojvoda. „Šetřím jen svými sliby. Nemůžu se zavázat ku pomoci, když nevím, zda budu schopen takovou službu poskytnout.“

„Nelíbí se mi, co od tebe slyším. Pozoruji, že nejsi tak šlechetného srdce, jak jsem myslela.“ přimhouřila oči Mruška. „Nechceš-li mi slíbit, oč tě žádám, nabídnu ti dohodu. Pomohu ti v tvém boji a ty potom zase pomůžeš mně v tom mém.“

„Nezlob se paní, ale řekla jsi sama, že jsi jen bezmocná okradená vdova. Jak mi tedy chceš pomoci v bitvě?“ otázal se nedůvěřivě Bučej.

„Jsem bezmocná, když mě někdo míle a míle vzdálený připraví o mou vlastní půdu. Nejsem však bezbranná v případě, že kolem mého hradu pochodují cizí ozbrojenci bez mého svolení. Nenech se zmást tím, že jsem křehká žena. Bývala jsem mocnou čarodějkou, než jsem se s manželem odstěhovala do těchto krajů.“ Paní Mruška jako by vyrostla a chladným hlasem pravila: „Činím ti tedy nabídku. Slib mi, že uděláš vše, co je v tvých silách, abys mi navrátil mé hanebně ukradené panství, a já ti na oplátku pomohu pobít tolik mužů, co jen dokážu.“ a znovu ten již známý zádech, tentokrát silnější.

Vojvoda se už už nadechoval k odpovědi, ale vtom se ozval kněz Vřísl: „Dej nám tři dny na zvážení tvé nabídky.“ Vojvoda se zamračil a chtěl se ohradit, ale kněz ho rázným gestem umlčel. Bučej se ještě jednou nadechl, ale pak si to rozmyslel a stáhl se. Nechápal jsem, proč jsme přízrak rovnou neodmítli, ale neměl jsem odvahu ozvat se.

„Klesáš v mých očích stále hlouběji, Bučeji Holaňský,“ přejel přízrak pohledem z kněze zpět k vojvodovi. „Nejprve jsi prokázal svou vypočítavost, teď i hloupost, když nevidíš, že má nabídka je to nejlepší, čeho se ti v následujících dnech dostane. Přesto ti dopřeji čas na rozmyšlenou, který si tvůj sluha vymínil. Myslím ale, že budeš rozhodnut dříve, než ony tři dny uplynou. Až si budeš jist svým postojem, přijď v noční hodinu opět do mé síně. Budu zde čekat.“ Pak se přízrak otočil a rozplynul se ve stínech.

„Nyní se musím omluvit a vskočit ti do řeči já, Vlastibore.“ přerušil mě kníže Jaromír. „Znám tě dlouho a nepochybuji o tvém slovu. Proto věřím, že jste se skutečně setkali s duchem. Musím se tě ale zeptat, proč jste s ním vůbec rozmlouvali?“

„Neměli jsme na výběr, kníže,“ odpověděl slabým hlasem Vlastibor. „Museli jsme zjistit o co Murušce vlastně šlo. Nemohli jsme nechat přízrak v boku našeho vojska bez toho, abychom si byli jisti, že nám neuškodí. Když jsme pak opouštěli Pušinec, nemysleli jsme, že bychom se tam vrátili. Leda v čele výpravy vymítačů. Muruška však tušila víc než my a věděla, že se k ní vrátíme. Nech mě, prosím, vyprávět dál a pochopíš.“

„Kolik?“ vykřikl Bučej, když jsme opět seděli v jeho stanu, ulevovali bolavým nohám po kvapném sestupu z šerohorské zříceniny a poslouchali hlášení jízdního zvěda, který se vrátil do tábora jen chvíli před námi. Nesl skutečně zlé noviny z Hoře. Nejprve nahlásil, že nepřátelská drakova vojska jsou necelé dva dny cesty od našeho ležení. Pak přidal jejich odhadovaný počet.

„Asi tři sta padesát. Možná o trochu více, vojvodo.“ hlásil špinavý voják.

„Vždyť se mělo jednat o předsunutý oddíl, který měl sebrat sedlákům potraviny a zajistit stezky pro hlavní voje. Jak to, že má třikrát víc mužů, než měl mít?“ rozčiloval se Bučej a tloukl pěstí do stolu.

„Nevím, pane. Mám ale ještě další zprávu.“

„Horší nebo lepší, než tu předchozí?“ zeptal jsem se radši já, než stačil zrudlý přítel vybuchnout.

„Bohužel horší. Jdou s nimi věrostrážci.“

„Cože?“ vykřikl jsem zlostí tentokrát já.

„Je jich nejméně šest, ale ty jejich hadry jsou skoro stejný, takže jsem některé mohl počítat víckrát a jiné zase vůbec,“ pokračoval nesměle zvěd. Bučej jenom koulel očima a radši nic neříkal.

„Běž. Svou povinnost jsi splnil. Odpočiň si, dokud můžeš.“ propustil jsem milosrdně značně nervózního vojáka. Zpráva o velkém počtu nepřátel se mi zamlouvala málo, ale příchod věrostrážců byl skutečně zlou novinou. Zdálo se, že rudému draku záleželo na

výpadu přes Staré hory víc, než jsme mysleli.

„Dvě stovky připravených mužů jsou schopny zastavit i dvojnásobnou přesilu. Ale ne, když útočníkům pomáhají ti zatracení černokněžníci. Jestli se z těchto hor vrátím zpět do Zlatohradu v jednom kuse a na vlastních nohách, vlastnoručně uškrtním toho, který dal knížeti tak zavádějící zprávy o postupu drakových vojsk,“ nadával Bučej.

„Co budeme dělat? Máme jeden den na rozmyšlení boje. Potom budeme mít Zakraánovy pohůnky v našem táboře. Má smysl dál se opevňovat a čekat? Nebude lepší ustoupit a vyslat rychlé posly pro posily?“ zeptal jsem se přítele.

„Ne. Hořané nejdou napadnout Slovonice. Může se stát, že za týden již mohou být hory pokryty závějemí sněhu a jen blázen by hnal zmrzlé a hladové vojáky do války na cizí území. Rudému draku jde o obsazení tohoto přechodu hor. Když ustoupíme, bude mít Zakraán přesně to, co chce.“

„No a co? Ať si tu je až do jara. Potom přitáhneme s dostatečně velkou silou a zase je zaženeme zpět.“ oponoval jsem Bučejovi.

„Už jsem říkal, že připravení muži se mohou úspěšně bránit i velké přesile?“ odsekl mi vztekle. „Když Hořany necháme, aby se tu opevnili, budeme je vyhánět jen s velkými ztrátami. A nezapomeň, že i jim z jara mohou přijít posily,“ řekl Bučej a chodil v zamyšlení po stanu sem a tam.

„Dobře. Stejně tak jsi ale řekl, že s přesilou, kterou podporují věrostrážci, si sami neporadíme.“

„Sami ne.“ uznal Bučej a na dlouho se odmlčel.

„Nechceš přeci vyjednávat s tím duchem?!“ zhrozil jsem se.

„Když nechceme nechat Zakraánovi tenhle průsmyk, nenapadá mě jiné řešení. Buď statečně a hloupě padneme v bitvě, nebo budeme riskovat spolčení s duchem. Ve válce se občas musí riskovat.“

„Ten přízrak je určitě zlý. Nevím, jaký úklad může chystat, ale nemůžeme věřit v jeho pomoc. Vždyť ani netušíme, má-li takovou moc, jakou se honosil.“

„Vříslo tvrdil, že duch Murušky je mocný přízrak. Velmi mocný. Nakolik, to se můžeme dozvědět jenom v bitvě. Už jsem se rozhodl. Zítra v noci půjdeme sami dva na Šerohorský vrch a budeme vyjednávat.“

„Nemohu ti odporovat, vojvodo, ale tvůj plán se mi nelíbí. Duch nás podvede. Cítím to v kostech.“ snažil jsem se zvrátit přítelovo rozhodnutí.

„Ano.“ přitakal Bučej. „Zradu by v tom vycítil každý, kdo má všech pět pohromadě. Proto předstoupíme s vlastním návrhem.“

Chtěl jsem znovu protestovat, ale velitel mě gestem zarazil.

„Už toho nech. Sám mám strach a ty mi ještě přitěžuješ. Zítra musíme dokončit opevnění tábora a přípravy na bitvu. Máme toho před sebou ještě dost.“ rozloučil se se mnou Bučej.

Od časného rána bylo v ležení živo. Všichni pracovali, kontrolovali výstroj nebo připravovali koně. Přes den jsme projednávali vojenskou strategii. Do obou vsí byli vysláni poslové, aby varovali obyvatele před nadcházející bitvou a vybízeli je k tomu, aby si sebrali svůj nejcennější majetek a ukryli se v lesích.

Když se do našeho tábora přikradl soumrak, vyrazili jsme s Bučejem mlčky směrem ke zřícenině Pušince. Měl jsem strach. Vchod do podzemního sálu se černal v podlaze na témže místě jako minule. Ve velké síni tentokrát nebyl stůl. Uprostřed místnosti seděla na dřevěném křesle paní Šerohoru a dva vysoké svícny osvětlovaly pouze její postavu.

„Vítám tě zpět na Šerohoru, Bučeji.“ řekl tiše přízrak.

„Jdu ti nabídnout svou pomoc.“ odpověděl vojvoda.

„Takže přijímáš mou nabídku?“

„Ne, nepřijímám.“ jakmile to Bučej dořekl, výraz Muruščiny tváře potemněl.

„Proč jsi tedy přišel do mé síně?“ zasyčela.

„Přišel jsem, abych ti předložil vlastní návrh. Přednesu tvou stížnost knížeti a postarám se o prošetření tvého případu, bude-li to v mé moci a budu-li živ. Ty mi naopak slíbíš, že mi pomůžeš veškerou svou mocí porazit mé nepřátele. Co tomu říkáš?“

Duch se dlouze zahleděl na Bučeje, pak na mě, a nakonec pravil: „Nemám na výběr. Musím přijmout tvé podmínky. Budu ale něco žádat na oplátku.“

„Poslala jsi pro mě s žádostí a teď přidáváš další? Mluv.“ vyzval Bučej přízrak.

„Poskytneš mi svého přítele jako záruku. Bude držet mou zástavu v bitvě a zároveň bude mojí stráží a živoucím znamením, že se mě ty ani nikdo z tvých bojovníků nepokusí zajmout nebo mi ublížit.“

„Udělám to,“ pronesl jsem dřív, než se na mě stačil Bučej podívat.

„Blázne!“ ucedil Bučej. „Nebudeš vlajkonoš, ale rukojmí!“

„Jsi-li ochotný riskovat ty, proč bych neměl já?“ odsekl jsem.

Bučej se chvíli rozmýšlel. Pak se otočil zpět k duchovi a řekl: „Dodržíš-li svou část úmluvy, nikdo se tě ani nedotkne.“ řekl Bučej. „Než ale stvrdím svou přísahu, řekni mi, jak nám tvoje kouzla pomohou. Co uděláš, až na nás začnou Zakraánovi černokněžníci metat plameny?“

„Jen ten komu já dovolím, může čarovat v mých državách. Dokonce, i když si je nárokuje někdo jiný.“ řekla Muruška.

„Dobře. Právě tolik od tebe žádám.“ řekl vojvoda.

„Potom mě slyšte vy dva i všichni duchové a běsi Starých hor! Já, Muruška z Šerohoru, přísahám, že budu bojovat proti tvým nepřítelům. Padnou všichni muži, kteří proti tobě v den bitvy pozvednou zbraň!“ řekl přízrak hradní paní a v očekávání natočil hlavu blíže k vojvodovi.

„A já, Bučej Holaňský, říkám, že udělám vše, abych ti navrátil tvé panství.“

„Stane se!“ pronesl jsem závěrečná slova a dokončil tak slavnostní přísahu.

Obchod s duchem byl uzavřen.

„Zde je má zástava.“ ukázala Muruška na dlouhý potrhaný černý pruh látky, který visel na zdi. „Vezmi ji s sebou do bitvy, můj vlajkonoši.“ přikázala.

S odporem jsem sňal vlhkou látku ze zdi. Potom jsme rychle opustili prokletý hrad a vrátili se do ležení. Černou zástavu jsem nechal složenou před svým stanem. Celou noc mě tížily zlé myšlenky, ale stále jsem doufal, že zvítězíme a pak necháme přízrak, hrad i celé tohle údolí navždy za sebou.

V noci mrzlo. Když jsem vstal, všude se válela hustá bledá mlha a na trávě se bělala jinovatka. Všichni vojáci se připravovali na střet. Oblékl jsem se do zbroje a připravil si štít i svůj oblíbený biják. Potom jsem šel k Bučejovi a pomohl mu do jeho zbroje. Nebylo mi moc do řeči. Před každou bitvou jsem se cítil nesvůj.

Když byl Bučej připraven, nechal si zavolat velitele jednotlivých skupin a rozdal jim rozkazy. Vojvoda se rozhodl většinu mužů ponechat na cestě před odbočkou do Velkého Sýcného. Z této pozice byl dobrý výhled na louku, zleva lemovanou lesem a zprava ohraničenou říčkou. Naši muži vybudovali z pokácených stromů provizorní opevnění na cestě, zatímco oba kněží vedli k bohům modlitby za štěstí v boji.

Jezdců jsme neměli dostatek na přímý výpad a tak je Bučej rozdělil na menší skupiny vedené jednotlivými rytíři. Ty měly za úkol napadat z boku drakovy pěší a rychle se zase vzdalovat, případně podpořit tu část voje, která by začala kolísat. Několik lehkoooděnců bylo rozmístěno v lesích, aby nás nepřítel nemohl napadnout ze zálohy, ačkoli to nebylo

příliš pravděpodobné. Les byl totiž hustý a špatně průchodný. Ani překročení Šeravy nepřicházelo v úvahu. Říčka samotná nebyla hluboká, ale její koryto se zařízlo do okolních luk hluboko. Tvořilo tak přirozený obraný příkop.

Bučeť si pro drakovy pohůnky dokonce připravil malé překvapení. V lese podél cesty do Velkého Sýcného ukryl tři tucty ozbrojených mužů. Počítal totiž s tím, že Hořané se oboří na naše hlavní vojsko a ukrytý oddíl jim bude moci ve vhodné chvíli vpadnout do zad.

Vlkouni dostali zvláštní úkol. Měli vyčkat bojové mely a potom se vrhnout na nejbližší věrostrážce. I když vlkouny nemám rád, musel jsem uznat, že jestli někdo měl šanci proti rudým černokněžníkům, byli to právě oni.

Jak čas pomalu ubíhal, mlha na cestě a okolních loukách pomalu řídla. Nezmizela však zcela. Vypadalo to, jako by líně stékala z okolních kopců a vsakovala se do trávy v údolí. Právě jsme s Bučeťem seděli před opevněním, když se ozvalo varovné trubení rohů našich zvědů. Nepřítel přicházel. Zanedlouho jsme uviděli, jak z mlhy na opačné straně louky vyšlo sedm postav. Viděl jsem, že jsou zahalené v těžkých dlouhých rudočerných kabátcích a na hlavách mají kápě s rohatými čelenkami. Zažil jsem podobné vystoupení již několikrát a tak jsem tušil, jak bude pokračovat.

Věrostrážci šli pomalu. Nebáli se. V boji muže proti muži jsem se s žádným z nich nesetkal, ale viděl jsem, co dokáží. Jejich šavle při máchání plály rudým plamenem a lámaly ocel. Nejstrašnější zbraní černokněžníků však byla jejich kouzla. Dokázali metat oheň, který vybuchoval a chrlit smrtonosné plameny na nepřátele. Před zraněním je chránil oblak ohně a dýmu a proto se beze strachu vrhali do největší řeže. Rudý drak vlastně neprojevil ve vojenství žádnou zvláštní invenci – jeho zbraněmi byli poslušní vojáci, krutí věrostrážci a hlavně strach. Oč jednodušší jeho strategie byla, o to byla účinnější.

Za věrostrážci pochodovali hořší vojáci. Všichni byli vystrojeni stejně a každý z nich na sobě nesl znak rudého draka na černém poli. Muž za mužem vycházeli spořádaně z lesa a secvičeně se řadili do šiků. Bylo jich alespoň dvakrát tolik, co nás. Sedm Zakraánových čarodějů došlo asi do poloviny louky. Prostřední černokněžník, ten s nejrohatější korunou, zvolal mocným hlasem:

„Rudý drak Zakraán si zabírá tuto zemi pro sebe! Vzdejte mu slávu a slibte nehynoucí poslušnost!“

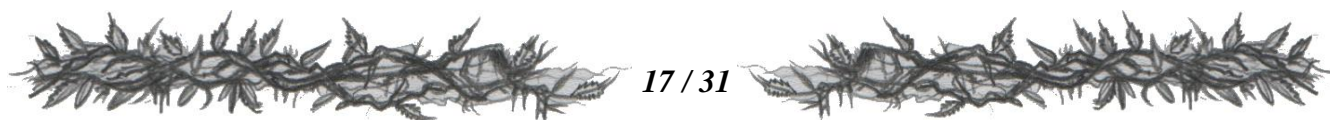
To už jsme s Bučeťem seděli na koních před naším vojskem.

„Drak zde nemá co pohledávat!“ zakřičel Bučeť v odpověď. „Tahle země patří našim bohům a nám! Táhněte pryč!“

„Potom vás všechny spálí Zakraánův oheň!“ odpověděl věrostrážce. Pak se černokněžníci otočili a šli zpět ke svým vojákům.

„Vždycky to samé...“ uchechtl se trpce Bučeť.

Chtěl jsem odpovědět, ale vtom můj pohled upoutal nevysoký kopec napravo, nedaleko řeky. Na jeho vrcholku se v mlze dala tušit hubená postava. Přišlo mi zvláštní, že

na ni nikdo z mužů neupozornil.

„Bučej! Paní Šerohoru...“ ukázal jsem na kopec.

„Vím.“ přerušil mě velitel a ani se neotočil. „Už nelze čekat. Dle slibu tě tedy vysílám jako svého nejvěrnějšího muže a přítele. Budeš nést černou zástavu Murušky Šerohorské. Dohlédneš na to, aby splnila svou část dohody. Pakliže by se pokusila o cokoli proradného, zabij ji. Jinak ji ale musíš bránit před nebezpečím. Kdyby se mi něco stalo, přikazuji ti splnit mou část dohody. A teď vezmi praporec a jed'. Snad se dnes ještě setkáme a připijeme na vítězství.“ řekl Bučej, nasadil si svou helmici se zeleným chocholem a dál si mě nevšímal.

„Bud' zdrav.“ rozloučil jsem se s přítelem. Pak jsem rychle dojel pro černou vlajku na dlouhé žerdi a neochotně s ní odcválal k přízraku šerohorské paní. O tom, že se moje stanoviště nachází až za předpokládanou bojovou linií a že tedy budu odříznut od svého voje bez jakékoli šance na pomoc, jsem raději nepřemýšlel.

Pomalu jsem se blížil k vrcholku vyvýšeniny. Muruška Šerohorská vypadala téměř stejně jako při našich předchozích setkáních. Na volně upnutém opasku však měla pověšený rezavý tesák v popraskané kožené pochvě, a na tenkém řetězu zavěšenou starou knihu v černých deskách s kováním a sponou.

Duch se na mě otočil a pohlédl mi zpříma do očí: „Takže můj vlajkonoš přišel.“

„Přišel.“ řekl jsem a snažil se přitom nedívat do jejích očí.

„Pak tedy drž mou zástavu pevně.“ odsekla ledově. Teprve v tu chvíli jsem si všiml, že vedle mrtvé ženy stojí stojan s dřevěnou deskou. Nechápal jsem.

„Co se divíš, rytíři? Cožpak vdova nemůže mít nějakou zálibu?“ zeptala se mě Muruška a bez výrazu přitom hleděla na sešikované Hořany.

„Ty tady budeš malovat? Mají snad tvoje malby čarovnou moc? Můžeš tahy svého štětce kosit naše nepřátele?“ zeptal jsem se zmateně.

„Nemohu. A neslyšela jsem o nikom, kdo by to dokázal.“

„Potom nerozumím, co zde budeš s barvami a štětcem dělat.“ řekl jsem.

„Až bitva skončí, budu malovat to, co uvidím. Nic mi nečiní takové potěšení, jako zachytit na obraze okamžik. Bez příkras, neskutečné krásy a přání a touhy se k ní přiblížit.“ odpověděla.

„Dělej, jak myslíš. Hlavně ale dodrž svou část úmluvy.“ řekl jsem a pokusil se, aby to znělo sebejistě.

Muruška ke mně natočila svou nyní již zřetelně mrtvolnou tvář a výhružně zasyčela:

„Já na své sliby nezapomínám. A tobě radím to samé.“

Ozvalo se dvojí zatroubení. První přišlo z našeho ležení. Bučej vyjel na svém grošovaném koni před vojáky. Zvedl meč a povolal slávu bohům a duchům našich zemí. Ozval se řev z hrdel našich mužů a jejich zbraně vylétly vzhůru na pozdrav vojvodovi

Druhé zatroubení zaznělo ze strany Hořanů, když se sedm postav věrostrážců dalo do pohybu. Rázným krokem se vydali, následováni svými vojáky, k naší provizorní hradbě. Černokněžníci tasili své dlouhé šavle, které zaplály krvavě rudým plamenem. Litoval jsem vojáky, kteří budou muset čelit jejich temným kouzlům. Pak se přední řady nepřátel rozeběhly a s řevem se řítily k našemu valu.

Z kopce jsem měl dobrý přehled o dění na bojišti. Viděl jsem, jak věrostrážcům, kteří se nyní ocitli uprostřed svých mužů, z rukou a šavlí vyšlehly dlouhé plameny, které se svíjely proti šedému nebi jako klubko ohnivých hadů. Potom se rozletěly k našim mužům.

Muruška v tom okamžiku jakoby mimoděk mávla levicí a mnohasáhové plameny najednou zhasly. Znovu onen puch. Silný a pronikavý.

Hořané se však nezalekli a běželi dál. Tvrdě narazili na naši hradbu. Bitva začala. Drakovi služebníci se snažili překonat val. Nemalá část jejich vojska se oddělila a pokoušela se opevnění obejít stranou od řeky. Nějakou dobu vypadal boj vyrovnaně, ale nepřátel bylo přeci jen víc. Val se ale držel. Slovoňičtí vojáci s kopími, kůsami a dlouhými sekerami nenechali žádného Hořana překonat hradbu. Špatně to však vypadalo na krajích valu. Nepřátel bylo dost na to, aby zaměstnali obránce na hradbě a při tom tvrdě dotírali i na její kraje. Už po pár minutách boje začínali mít Hořané převahu.

Znovu se ozval Bučejův válečný roh. Bylo to smluvené znamení povolávající muže ukryté v lese za hořskými voji. Mlha držící se mezi stromy jim poskytovala dokonalé krytí. Možná, že duchové Starých hor jsou pořád s námi, říkal jsem si v tu chvíli.

Pak jsem zaslechl zacinkání řetězu. Oproti hluku bitvy to byl ten nejtišší zvuk světa, ale přesto mě donutil otočit se za ním. Stačil jsem zachytit, jak se Muruščina černá kniha na řetězu naposledy zakývala a zůstala viset po boku své majitelky. Do té chvíle nehybný přízrak pomalu otočil hlavou a upřel na mě své studené zakalené oči. Vypadalo to, jako by něco zvažoval. Jako kdyby přemýšlel, co jsem viděl a co ne. A můj nos opět naplnil slabý zápach hníloby.

Najednou zafoukal vítr a vmetl mi vlasy do očí. Zatřásl jsem hlavou a znovu se podíval na šerohorskou paní. Ta už ale znovu hleděla na probíhající bitvu a vypadala, jako by tam tak stála odjakživa. Zaměřil jsem tedy svůj pohled stejným směrem.

Mlha byla pryč! Musel ji rozfoukat náhle se zvednuvší vítr. Odhalil tak náš přepadový oddíl plížící se k Hořanům. Viděl jsem, jak se někteří z drakových vojáků otáčejí, ukazují na

nového nepřítele a křičí na své spolubojovníky. Většina Hořanů obléhajících horní okraj naší provizorní hradby se rychle začala připravovat na střet s novým nepřítelem. Přepad byl odhalen dřív, než mohl plně zafungovat.

Tři tucty lehce oděných Slovoňanů zaútočilo na severany. Část Hořanů tak byla na chvíli skřípnuta mezi valem a přepadovým oddílem. Viděl jsem, jak se jeden z věrostrážců organizuje obranu a mává přitom svou šavlí. Ruka s planoucí zbraní však náhle ochabla a černokněžník zmizel v zástupu svých vojáků. Černokněžník byl pravděpodobně zasažen zatoulanou střelou. Zaradoval jsem se. Nápor na horní část valu zeslábl. Bučej toho využil a dal pokyn k protiútoku. Naši vojáci vyrazili a obořili se na drakovy přísluhovače. Hořané se začali stahovat. Uvolněná síla severanů se však začala rychle přesouvat k přepadovému oddílu. Naši rytíři s jízdou chtěli vyjet a oddíl osvobodit, ale nebyli schopni prorazit těsně semknutými Hořany. Přepadový oddíl byl postupně obklíčován a ubíjen.

Věděl jsem, že Bučej měl v tu chvíli jen dvě možnosti: zaútočit se všemi muži, snažit se osvobodit zbytek přepadového oddílu a přijít o veškerou výhodu valu, nebo naopak stáhnout všechny naše vojáky za val a přijmout neúspěch přepadu. Tím bohužel obětuje zbytek statečných mužů. Znal jsem vojvodu velmi dobře a věděl jsem, jak se rozhodne. Stejně jsem ale skřípal zuby, když jsem slyšel rohy troubit ústup k valu.

Zadní oddíly Hořanů se stahovaly stále těsněji kolem zbytku mužů z našeho přepadu. Viděl jsem, jak se sekery a kůsy severanů zvedají a zase dopadají. Kruh drakových vojáků se kolem našich mužů stále zužoval a zužoval. Nakonec se uzavřel úplně. Mezi Hořany ležela mrtvá těla tří tuctů Slovoňanských mužů. Vypadalo to s námi velmi špatně.

„Jestli nám máš skutečně nějak pomoci, udělej to co nejdřív!“ téměř jsem vykřikl k přízraku. Usmíval se. Jako by vše šlo podle jeho plánu.

„Vždyť tak činím. Bráním přeci rudým čarodějům využívat jejich nadpřirozené moci.“ řekla klidně Muruška.

„Říkala jsi, že je přemůžeme. A zatím pobíjí oni nás i bez těch jejich temných čar!“ rozkřičel jsem se zlostí. Bylo hrozné dívat se, jak mí přátelé a krajané bojují, zatímco já stojím na kopci a jenom držím starou vetchou vlajku.

„Slíbila jsem smrt,“ řekl tiše přízrak směrem. „A právě teď nastal čas plnění slibů.“

Naposledy zběžně shlédla bojující, zavřela oči a pomalu zvedla ruce v černých rukavičkách k nebi. Kolem se okamžitě rozšířila další vlna smradu. Svět potemněl. Slabě zanaříkal zrezlý řetěz Muruščiny knihy, když se svazek vznesl před čarující přízrak. Pak se sám otevřel. Zmocnil se mě náhlý a nepopsatelný strach. Muruška neřekla jediné slovo a do knihy se ani nepodívala. Její tvář směřovala k nebi a ruce pomalu zdvíhala výš a výš.

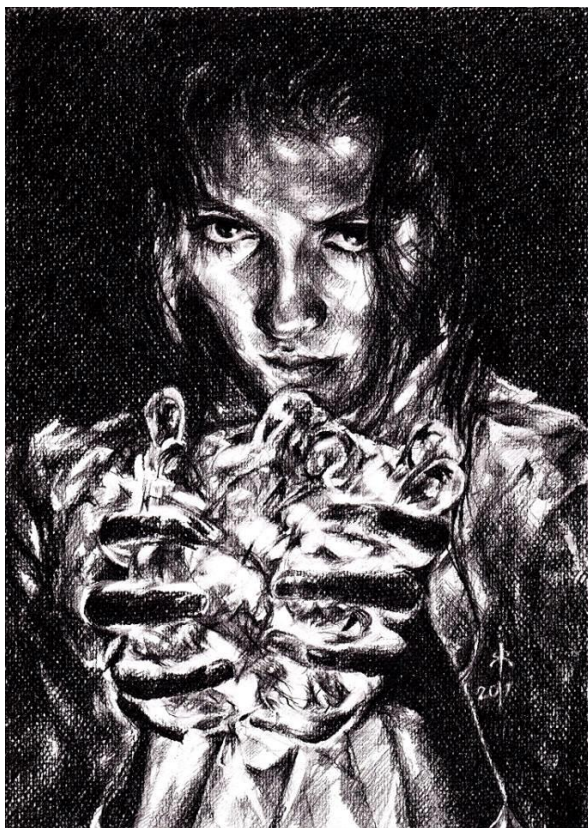
Z lesů kolem Šerohoru se začala valit mlha. V dlouhých provazcích se jako prsty přízračných rukou plazila k bojišti. Žádná z bojujících stran si ničeho nevšimla a bojovala dál. Temná mlha se proplétala mezi nohama bojujících, aniž by někdo netušil, co se právě děje. Přelézala se přes těla mrtvých a dusila výkřiky zraněných. Pak duch hradní paní křečovitě zohýbal prsty a sípavě nasál smrdutý vzduch. Mlha na bojišti se vzedmula a zahalila všechny bojovníky...

Ticho...

„Buch!“ sklapla kniha a pak zařinčel řetěz. Muruška Šerohorská stála vedle mě a tvářila se, jako by se nic nestalo. Ruce měla opět podél těla, kniha neživě visela u jejího boku. Hrůza z kouzla pominula. Zvuky se do světa vrátily.

Rychle jsem se otočil k bojišti. Mlha klesla. Bojovníci byli zmatení, ale rychle se dávali znovu do boje. Hořané stále vítězili. Překonali hradbu ze strany blíže k řece a tlačili naše muže od valu. Myslel jsem, že kouzlo selhalo. Sáhl jsem po palcátu. Pak ale postup Hořanů ustal. Na takovou vzdálenost jsem si v tom zmatku nebyl jist, ale zdálo se mi, jako by drakovy vojáky opustila síla. Zlatohradští se vzpamatovali a začali bít seveřany hlava nehlava. Náš voj nutil Hořany ustupovat dál a dál, až je vytlačil zpět za hradbu. Rozjely se i zbytky naší jízdy. Nepřátelé padali pod údery mečů a seker.

Hořané se otáčeli k ústupu. Mnoho se jich však spíš vleklo. Někteří dokonce padali bez jediného zásahu jakoby zmoženi náhlou slabostí. Jen malá část nepřátel se pod vedením černokněžníků dokázala stále bránit našim útokům a spěšně přitom opouštěla bojiště.

„Kampak, moji milí?“ ozval se skřípavý šepot vedle mě. Muruška mávla rukou a na louce se šedavé cáry mlhy počaly opět svíjet. Přibližovaly se k Hořanům. Pak je mlha ještě jednou zahalila v šedavém oblaku. Uslyšel jsem zděšené výkřiky. Mezi tím naši vojáci dorazili k Hořanům uvězněným v mlhovině a obklíčili je. Nikdo si však netroufl blíž k bledým převalujícím se chuchvalcům. Pár střelců sice vyslalo do mlhy šípy, ale byli zastaveni Bučejem, jehož zelený chochol jsem viděl i přes vzdálenost, která mě od přítele dělila.

„Běž, můj vlajkonoši. Svůj úkol jsi splnil. Můžeš slavit se svými bratry. Bitva je vyhraná. Tvé služby teď nepotřebuji. Běž.“ řekla Muruška a gestem mě vykázala ze svých služeb. Nepřemýšlel jsem, proč mě tak najednou propouští. Nehloubal jsem, proč si vlastně vyžádala mou přítomnost, když věděla, že jí nic nehrozí. Chtěl jsem od ní co nejdřív pryč. Nechal jsem zástavu zástavou, seběhl kopec a rychle jel k Bučejovi a zbytku hořského voje, stále zahaleného neproniknutelnou mlhou. Opar začal padat ve chvíli, kdy jsem slézal s koně.

Před námi ležela mrtvá těla Hořanů, uprostřed nichž stála osamocená šestice zbylých věrostrážců. Zmateně se rozhlíželi po svých padlých bojovnících, kteří vypadali, jako by je mlha prostě zadusila a vysála z nich všechen život. Otřásl jsem se. Jejich namodralé tváře byly křečovitě staženy ve strašné grimase němého utrpení. Nikdo se ani nepohnul. Stáli jsme proti svým nejhorším nepřátelům, kterými jsme opovrhovali stejně jako samotným rudým drakem, ale úděs z toho výjevu nám nedovolil pokračovat v boji.

Ticho přerušil až Bučej:

„Prohráli jste. Vzdejte se a vydejte nám své zbraně. Jste mými zajatci.“

To vytrhlo čaroděje z letargie. Jejich vůdce s černě potetovanou tváří a s korunou se sedmi trny se na Bučeje otočil a odsekl:

„Nemáš nám co poroučet. Jsme Zakraánovi věrostrážci. Plníme jeho vůli a lidé zase naši.“

„Možná v Hoři, kde se vás všichni bojí. Ale ne ve Slovonících.“

„Za tvá slova tě čeká smrt v plamenech!“ zvolal zlostně černokněžník, zhluboka se nadechl, trhnul hlavou vpřed a mocně vydechl směrem k vojvodovi. Neobjevil se ani plamínek.

„Jak vidíš, až sem drakova moc nesahá. Vzdejte se!“

„Já a mí žáci nemáme na výběr. Čeká nás smrt tady nebo v Zakraánově říši. A ta zde bude milosrdnější.“

„Nechcete-li se tedy nechat zajmout, nemám na výběr. Má čest mi nedovoluje poslat proti vám všechny své vojáky. Spravedlivý boj před očima bohů rozhodne o vašem osudu.“

To vyvolalo vlnu protestů. Věrostrážci neměli slitování s nikým. Proto ho nikdo nechtěl mít ani s nimi.

„Je rozumné jim dávat možnost úniku? Sami by nám tu možnost odepřeli. Neříkám mučit je, ale rovný souboj? Víš, jak jsou nebezpeční. Co když se Muruška rozhodne přestat nám pomáhat právě teď? S těmi jejich kouzly by mohli ještě pobít mnohé z nás, než by sami padli“ naléhal jsem na přítele.

„A co mám dělat? Nechat je zastřelit?“

„Třeba. Není to nejhorší smrt,“ odpověděl jsem a hleděl na namodralé tváře Hořanů, kteří našli smrt v temných kouzlech šerohorské paní.

„To nedopustím. Mám svou čest. Jsem již starý a za pár let zemřu. Mám přijít před bohy s takovou hanbou na konci života? Ne. Dnes se ještě jednou bude bojovat.“ řekl Bučej sveřepě. Pak vystoupil o krok z kruhu vojáků směrem k věrostrážcům a křikl: „Kdo z vás se dobrovolně postaví těmto běsům v lidské podobě?“ Nikdo se nehlásil. Stále jsme měli z věrostrážců strach.

„Vlkouni před takovým bojem necouvnou.“ pronesl pyšně Zamysl. Kolem něj stáli jeho čtyři spolubojovníci ve vlčích zbrojích. Bylo to pět na šest.

Překonal jsem svůj strach a vykročil také: „Nezaslouží si spravedlivý souboj, ale rád jim ho poskytnu.“ a na potvrzení svých slov jsem zamával bijákem.

„Výborně!“ přikývl Bučej. „Máte možnost zachránit si svůj život, černokněžníci. O svou čest jste však přišli ve chvíli, kdy jste se dali do služeb draka. Stojíte v kruhu bojovníků. Zbabělost se trestá smrtí. Bojujte do posledního dechu.“ Pak se otočil k vlkounům, ke kterým jsem se mezitím přidal i já, a pravil: „Nešetřete je!“

„Bratři,“ řekl na půl úst Zamysl k vlkounům, „víte, že bez kouzel proti nám nemají šanci. Teď z nich jsou jenom druhořadí šermíři. Nenechte je útočit moc zběsile a spíš je tlačte vy. V boji spoléhají na svá kouzla, která je chrání, takže zapomínají na obranu. My ne. Držme se u sebe a dělejme to, co vždycky.“ Pak se otočil na mě: „A ty, pane, snaž se nepřekážet.“

Blbec. Neznal jsem nabubřelejší sebranku. Ovšem neznal jsem ani lepší šermíře, takže jsem urážku přešel mlčením.

Šestice černokněžníků se chopila svých šavlí a rozestoupila se tak, aby mezi sebou měli dostatečné rozestupy. Vlkouni naopak vytvořili hlouček a vydali se přímo proti veliteli čarodějů. Já jsem šel až za nimi, kryl se za štítem a palcát měl opřený o pravé rameno.

Vlkouni se najednou rozeběhli a jako vztekli psi skočili po nepřátelích. Nesnažili se bojovat podle rytířských zvyklostí. Útočili dva a někdy i tři na jednoho a zbylí drželi z dosahu ostatní věrostrážce. Velitel Hořanů zahynul hned v první vteřině boje, když kryl Zamyslův šikmý útok na krk a nemohl tak reagovat na výpad proti hrudníku vedený druhým vlkounem.

Zachytil jsem rychlý pohyb vpravo. Jen tak tak jsem stihl zvednout štít. Místo toho, abych dával pozor na nepřátele, radoval jsem se ze smrti jejich vůdce. Málem mě to stálo život. Černokněžníkovu šavli jsem odrazil horní hranou štítu. Síla rány mi poslala štít proti vlastní hlavě. Ještě že jsem měl helmu. Instinktivně jsem ukročil stranou a tak si zachránil levou nohu před dalším rozmáchlým sekem. Tenhle věrostrážce se rozhodl, že půjde po nejslabším článku.

Mezi dalším černokněžníkovým výpadem jsem měl chvíli času vzpamatovat se a připravit se na další útok. Tentokrát byl veden dlouhým obloukem zespodu na mou hlavu. Ustoupil jsem o krok dozadu a čepel mě minula. Nicméně

Hořan pokračoval. Obtočil zbraň kolem své hlavy a obouruč ťal. Podobný útok jsem čekal. Nastavil jsem mu štít. Šavle do něj třískla a neškodně odskočila stranou. Černokněžník se nevzdával. Znovu protočil svou zbraň a už letěla další rána.

Můj nepřítel měl ovšem smůlu. Opakoval stejný sek. Nečekal, že vyrazím hranou štítu proti jeho záštítě. Trefil jsem ho do prstů. Obranu jsem načasoval správně. Věrostrážce pustil zraněnou rukou šavli a nahrbil se bolestí. To mu už letěl vstříc můj palcát. Korunka na černokněžníkově hlavě praskla a muž se s rozdrčenou lebkou sesul k zemi.

Chtěl jsem jít pomoci vlkounům, ale ti byli schopni během mého krátkého souboje vyřadit další dva protivníky. Teď již zbývali jen dva černokněžníci. Nebáli se zemřít. Vrhli se do útoku, chvilku rozdávali rány a pak padli. Jen jeden jediný vlkoun byl zraněn.

Tak skončila bitva v údolí Šeravy.

Když bylo po všem, odnesli naši bojovníci mrtvoly nepřátel na velkou hromadu, kterou zamýšleli spálit. Věrostrážci však byli odtaženi z pole zvlášť. Byla jim uťata hlava a všech sedm těl bylo i s výstrojí a šavlemi pohozeno u lesa. Naši padlí, a bylo jich více než polovina, byli odneseni na louku blíže k řece a také kolem nich se pomalu začalo vršit dřevo. Zranění byli ošetřováni v táboře.

Mezitím vyrazil nezraněný vojvoda Bučej, kněz Vřísl, vlkoun Zamysl a přeživších sedm rytířů ke kopci, kde jsem před tím stál já a šerohorská paní. Byla tam pořád. Bez výrazu hleděla na pole s nezapálenými hranicemi.

„Učinila jsem vše, co jsi po mně žádal?“ položila Muruška směrem k Bučejovi podivnou otázku.

„Ano,“ odpověděl tázaný. „Nejsem na tento boj hrdý a ani na něj nebudu vzpomínat, ale svoji část dohody jsi splnila. Máš mé slovo, že i já splním tu svou.“

„Vážně jsem ji splnila?“ zeptal se duch a v očích mu blýsklo. Nikdo jsme nechápali jak to myslí. „Soudím totiž, že ještě ne. Ještě mnozí zbývají,“ řekla Muruška a ukázala na bitevní pole.

Všichni jsme se otočili a hledali na poli nějaké nepřátele. Nebyl tam však nikdo jiný, než naši vlastní vojáci. Nevěděli jsme, na co duch naráží. Když jsme se otočili zpět na Murušku, už tam nebyla. I stojan a deska zmizely. Jako by tam nikdy nestála.

Znepokojeni jsme se vydali zpět do tábora. V podvečer byla zapálena hranice s mrtvými nepřáteli a po ní obřadně zažehnuta i hranice s našimi padlými. Všichni nezranění muži chodili v kruzích kolem hranice a zpívali písně, aby duše jejich padlých druhů našly bezpečnou cestu do zemí mrtvých.

Večer se konala oslava. Unavení, ale šťastní vojáci se veselili, pili a jedli. Radost však nebyla veliká. Mnoho mužů padlo a mnoho jich bylo zraněno. Velká část vojáků tak pracovala v provizorním lazaretu. Já sám jsem se oslav neúčastnil. Byl jsem unavený, i když jsem bojoval jen pár vteřin. Ani Bučej nevypadal, že má chuť na jakékoli radovánky. Šel jsem do stanu, opláchl si obličej i ruce vodou a šel spát.

Probudil mě křik. Po nočním táboře běhali zmateně lidé. Nejdřív jsem myslel, že na nás někdo útočí, ale mýlil jsem se. Vykoukl jsem ze stanu a zjistil, že lidé pobíhají sem a tam, někdo volal, že je potřeba víc nosičů vody, jiní hledali své kamarády. Do stanu mi narazil nějaký voják, který se potácel po cestičce. Říkal jsem si, že je opilý, ale pak jsem si všimnul tmavé skvrny na jeho obličeji a hrudi. V odlesku táborových ohňů jsem viděl, že mu z nosu a úst teče cosi podobné krvi. Muž poklesl v kolenou, opřel se o plachu mého stanu a svezl se po ní na zem. Na plátně po něm zbyla rudá šmouha. Stál jsem jako opařený. Voják se chvíli pokoušel vstát, ale nedokázal to. Pak znehybněl.

Rozběhl jsem se k Bučejovu stanu. Po cestě jsem potkával stále víc nemohoucích vojáků. Motali se kolem stanů, padali do studené trávy a zůstávali ležet. Celý tábor jako by zachvátila nějaká krutá nemoc.

Před Bučejovým stanem stáli Zamysl s Krujhrou a křičeli na sebe. Vlkoun vypadal v pořádku, ovšem rytíř měl tmavé kruhy pod očima. Černé, vystouplé žíly na rukou a obličeji, jako by se snažily protrhnout jeho bílou kůži a vylít svůj životodárný obsah ven.

Než jsem stačil cokoli říci, vyřítil se ze stanu Bučej. Právě se spěšně opásával mečem. Když mě viděl, křikl jenom: „Zradila nás!“

Nevím, jestli měl vojvoda po celou dobu více informací než já, nebo ho prostě vedla intuice, ale bez dalších slov spěchal nejbližší cestou k troskám hradu. Když jsme já, Bučej, Zamysl a malátný Kruhja opouštěli tábor, přihnal se za námi kněz Vřísló. Vysvětloval Bučejovi, že v táboře je zmatek a neměl by z něj odcházet, ale vojvoda ho odbyl. To už jsme byli téměř u dřevěného můstku přes řeku.

V trávě vedle mostu stála Muruška. Stále v černém, stále s tesákem a knihou na řetězu.

„Cos to provedla?“ zakřičel Bučej, tasil meč a šel přímo k přízraku. Všichni jsme se chopili zbraní.

„Jen plním slib. Řekla jsem, že zemřou všichni, kdo proti tobě pozvednou zbraň. A tví vojáci tak učinili. Dokonce ty sám jsi je vyzval, když jsi provolával slávu a štěstí v boji.“

Bučej přímo z chůze zaútočil dlouhým výpadem proti jejímu obličeji. Muruška to však očekávala. Klepla dlaní lehce do knihy a nás v tu ránu srazila jakási vlna slabosti na kolena. Tak jako předtím vojáky na bitevním poli. Nemohl jsem vstát. Dokázal jsem pouze zvednout hlavu a podívat se na zlý přízrak, který si prohlíží muže, kteří mu padali k nohám. Nejstrašnější na tom byly její chladné oči. Nevypadala rozhněvaně ani se netvářila vítězoslavně. Netvářila se prostě nijak.

Jediný Bučej zůstal stát. Pomalu se sehnul, aby rozklepanou rukou zdvihl meč, který upustil a nenávisťně hleděl na Murušku. Ta nic neříkala a oplácela mu bezvýrazným pohledem. Bučej udělal nejistý krok, pak druhý a znovu zaútočil. Hrot jeho meče tentokrát směřoval přízraku na prsa. Už jsem téměř viděl, jak se noří do zkaženého masa a drtí práchnivé kosti. Nestalo se tak. Meč se zastavil ani ne coul od svého cíle. Pak Bučejovi znovu vypadl z ruky. Vprostřed hrudi měl vojvoda zaražen Muruščin tesák, jehož rukojeť se sama vznášela ve vzduchu.

„Vypadá to, že jsi mě zradil, Bučeji.“ řekla Muruška mému příteli, který se svezl do trávy. Bučeji chtěl odpovědět, ale bolestí se zmožil jen za zachrčení.

„Sliboval jsi mi, že mě nikdo neohrozí, když splním svou přísahu. A ty mě teď sám napadáš před vlastními muži,“ řekla. „Zrada je neodpuštělná, To je neodpuštělná zra...“

Vtom Muruška zlostně vykřikla. Z boku jí trčela čepel dýky. Vřísko stál za přízrakem, držel jej za levé rameno a chystal se k další ráně. Zaradoval jsem se, avšak příliš brzy. Když totiž Vřísko zabodl nůž do přízraku podruhé, chytila ho Muruška za oděv a nelidskou silou knězem mrštila před sebe. Ten se ale rychle zvedl a hleděl záštiplně na svého protivníka. Zavalitý muž znovu vyrazil vpřed. Muruška švihla zápěstím a tesák, dosud vězněný v útrobách již mrtvého Bučeje, vyrazil ke knězi. Ten neměl šanci zareagovat. Muruščina rezavá zbraň mu ošklivě poranila břicho. Vřísko se s křikem zřítil na zem. Vznášející se tesák se pomalu otočil ve vzduchu hrotem dolů a nemilosrdně kněze přišpendlil k zemi. Rez zaskřípala o kosti a já omdlel.

Když jsem se probрал, cítil jsem se zle. Všechno mě bolelo a byl jsem prochladlý. Ležel jsem na téže místě, kde jsem předtím ztratil vědomí. Přízrak stál jen několik kroků ode mě. Skláněl se nad dřevěnou deskou, na kterou promyšlenými krátkými tahy maloval další ohavný obraz.

Rozhlédl jsem se, vzal do ruky svůj palcát a malátně se postavil. Nevěřil jsem, že můžu šerohorský přízrak porazit, ale musel jsem se o to alespoň pokusit. Neudělal jsem však ani dva kroky, když Muruška promluvila:

„Také si dnes přeješ zemřít?“ otázala se bez toho, aby odtrhla zrak od své malby.

Přežil jsem jen já sám. Bučej, Krujha i Zamyšl byli mrtví. Na Vřísla jsem neměl odvalu ani pohlédnout. Zarazil jsem se. Měl jsem hrozný strach.

„Nechtěla jsem, abys dnes zemřel tak, jako všichni ostatní, ale je-li to tvé přání, vyplním jej. Jen mě nech domalovat tuhle pár nočních kvítek.“ řekla jakoby nic.

Byl jsem zbabělec. Neměl jsem dost odvahy, abych zaútočil. Zmohl jsem se jenom na slova vzdoru:

„Jsi nestvůra!“

„Protože jsem zabila pár mužů? Zabíjela jsem pro vás a na vaši prosbu.“

„My ale ze zabíjení nemáme žádné potěšení!“ cedil jsem skrz zaťaté zuby.

„Já také ne. Jen jsem splnila, co jsem slíbila. Přiznávám, že jsem od začátku tušila, že z této bitvy odejde živý jen jediný muž. Shodou okolností jsi měl to štěstí ty. Možná...“ zašeptala, načež o krok odstoupila od svého výtvaru a chvíli jej kriticky hodnotila. Potom pokračovala: „Neznamená to ale, že bych ze zabíjení měla radost. Mou jedinou radostí je malba. Podívej!“ mávla dřevěnou paletou. Obraz byl namalován stejně jako ty, co jsem viděl v podzemní síni Šerohoru. Jednotlivé barevné skvrny, které dobře mohly být krví a jinými tělními tekutinami, tvořily dohromady rozmazaný výjev pole po bitvě. Vše bylo zachyceno přesně podle skutečnosti. Jenom já a Muruška jsme na obraze chyběli.

„Tvůj obraz je stejně odporný jako ty sama.“ zašeptal jsem zlostí a bezmocí.

„Kvůli čemu? To, co na něm vidíš, je skutečnost. Pravda! To by potom musel být odporný celý svět. Byla to vůle vás živých, vzájemně se zabíjet. Jenom jsem splnila, co jste chtěli.“ řekla. Pak se zamyslela a pokračovala: „Mám pro tebe poslední úkol, můj vlajkonoši. Vyplň Bučejovu přísahu až do konce. Jeď ke svému pánu a žádej u něj to, co mi bylo přislíbeno. A aby ses cestou zbytečně nezdržoval, daruji ti pouze třikrát sedm dní života, než mé požehnání na rozloučenou stráví celé tvé tělo. Stihneš-li však můj vzkaz vyřídit, nezemřeš v chorobných bolestech tak, jako tví druhové. A neboj se, že by se od tebe někdo nakazil. Nebylo by mi to k ničemu užitečné.“

„Pověsti o tobě nelhaly. Jsi tak krutá, jak se povídá.“ řekl jsem bezmocně.

„Omyl,“ řekla potichu. „Pověsti o mě lžou téměř ve všem. Nevypráví, jak mě moji vlastní strážci uvěznili jen proto, že neměli pochopení pro mé obrazy. Říkali, že obraz má být krásný a ne odpudivý. Usoudili, že musím být posedlá zlými duchy. Jenom kvůli malbám, rozumíš? Byla jsem zrazena a mořena zimou i hladem, zatímco můj muž podléhal smrtelné nemoci a nemohl mě zachránit. Nikomu jsem do té doby neublížila.“ řekla a hleděla přitom na noční zataženou oblohu. Pak se ke mně otočila a řekla: „Tebe to ale určitě nezajímá. Proto se nezdržuj a dej se na cestu. A pamatuj, třikrát sedm dní.“

„Tvoji zprávu doručím. Ale jen proto, aby můj pán věděl, co se zde stalo a co jsi zač. Buď prokleta, paní Šerohoru!“ zdvihl jsem roztřesenou rukou Bučejovu helmici a rychle opustil údolí.

„Tak jsem po dvou týdnech útrap a bolestí dorazil až sem do tvého města, pane Jaromíre.“ dokončil nemocný Vlastibor. „Promiň mi kníže, že jsem neměl dost odvahy postavit se zlu, které zabilo mé přátele a druhy. Nejsem tak statečný.“ zašeptal rytíř. Byl slabý a hlas už se mu vytrácel.

Uvědomil si však, že ho nic nebolí. Podivil se tomu. Byl slabý, to ano, ale bolesti, které ho provázely celou cestu do Zlatohradu zmizely. Že by nakonec přízrak mluvil pravdu a on skutečně nezemře?

„Nemusíš se nikomu omlouvat.“ utěšoval ho kníže. „Ani já sám si netroufám tvrdit, že bych v sobě našel odvalu postavit se ztělesněné smrti tváří v tvář. Udělal jsi, co jsi mohl. Teď si jdi odpočinout a uzdravit se ze svého strádání. Sluhové ti poskytnou vše, co můj hrad nabízí.“

Vlastibor se pomalu postavil, poklonil se knížeti a podpírán přivolaným sluhou opustil místnost naplněnou nepříjemným zápachem.

Hranice s tělem Vlastibora z Lamačova dohořívala. Kníže Jaromír držel v ruce helmici po vojvodovi Bučejovi Holaňském a přemýšlel. Trápilo ho rozhodnutí, které musel učinit. Šerohorská paní zvítězila ve všem, co si umanula. Pobila dvě armády, donutila šíleného Bučeje porušit přísahu a přitom neporušila tu svou.

Jaromír měl na vybranou: buď vyhovět Muruščinu požadavku, uzavřít kruh přísah a navrátit jí území, které jí skutečně před dávnými lety patřilo, nebo se proti ní postavit a poskytnout duchovi další zášť pramenící z překročení jejích dávných práv.

Rozhodl se pro první možnost. Veřejně navrátil údolí Šeravy Murušce Šerohorské. Obyvatelé obou Sýcných ihned po bitvě odešli do podhůří a začala se šířit zvěst o Černé paní ze Šerohoru. Kníže si nedovedl představit, že by se v budoucnu mohl rudý drak Zakraán dohodnout s Muruškou na spolupráci. Údolí Šeravy tak zůstalo uzavřeno jak Slovoňanům, tak Hořanům. Jediné, co Jaromíra na celé záležitosti skutečně uklidňovalo, bylo to, že rytíř Vlastibor skutečně nezemřel v bolestech z nemoci, kterými trpěl. Právě tak, jak mu bylo slíbeno zlým duchem.

Znavený bojovník opustil svět živých tu noc, co dovyprávěl svůj příběh. Zemřel v klidu a s úsměvem muže, který splnil své povinnosti.

Dodatek autora:

Zlatohradské knížectví je jedním z pěti knížectví, které vznikly po rozpadu Slovonického království před asi 200 lety. Jde o dobu klasické středověké kultury střední Evropy.

Zakraán je v mém smyšleném světě mocný rudý drak a vládce celé Hoře, rozlehlé země nacházející se severně od Slovoňských knížectví. Zakraán panuje v Hoři přibližně 50 let od té doby, co jednoho dne přiletěl, zabil původního krále a prohlásil se panovníkem. Víceméně jde o diktátora a tyrana. Je ovšem příliš chytrý na to, aby se pro všechny Hořany stal pouhým symbolem nenávisti. Rudý drak je jeho používané pojmenování a předem je známo, který rudý drak je zmiňován. On je totiž jediným známým drakem, který žije mezi lidmi. Obecně se o něm ví, takže obyčejní lidé vlastně ani jiného draka myslet nemohou.

Vlkouni jsou zvláštním "bratrstvem" Zlatohradského knížectví. Jsou to lidé speciálně vycvičení pro boj, takže něco jako asasíni nebo zaklínači u Sapkowského. Nejsou to však čarodějové ani vymítači, i když z nich původně skutečně vychází.

Věrostrážci jsou nejobávanější služebníci Zakraána. Jde o nejvěrnější pohůnky Rudého draka, kteří zastávají funkce soudců, mučitelů i katů, ale také kontrolorů, vychovatelů vlivných osob nebo "diplomatů". Bez ohledu na jejich funkci jsou snadno rozlišitelní, protože se zdobí černým a červeným tetováním, nosí rohaté korunky oznamující okolí jejich hodnost a bez výjimky jsou to všechno čarodějové ovládající ohnivá kouzla.

Původně jsem poslal povídku jenom jako námět dobrodružství pro tým Hlídky, protože jsem chtěl podpořit projekt nějak jinak, než jen penězně, a vůbec mě nenapadlo, že bych se mohl aktivněji podílet na něčem, co bude mít štempl „Dračí Hlídka“. Jsem za to moc rád.

Vaše první komentáře tak úplně bezbolestně neprošly. Myslel jsem, že si jen z povídky vyberete něco užitečného a zbytek zahodíte, protože jsem nevěřil, že bych byl schopný ji přepsat tak, aby měla alespoň nějakou úroveň. Tirus mě přesvědčoval, ať se nevzdávám.

vesnar 2018

Pavel Holec

Slovo závěrem:

Zpracování příběhů do čtivé podoby pro ostatní je velká výzva. Je to tvrdý test mistrovství ve vypravěčství a literárních dovednostech. Pokud něco takového máš nebo si na něco podobného troufáš, budeme moc rádi, když se s námi spojíš. Najdeš nás na adrese www.DraciHlidka.cz

Pokud máš nějaké vlastní dobrodružství, udělej to!

© 2018 autor příběhu: Pavel Holec
autor obálky a ilustrací: Ondřej Corleth Riedl
korektury: Petr Pret Vařeka

Všechna práva vyhrazena

Tato povídka je autorským dílem výše uvedeného autora. Je určena k volnému stahování na portálu www.DraciHlidka.cz, a určena čtenářům a hráčům fantasy RPG her. Jde o volně použitelný zdroj za podmínky zachování informací o autorovi a portálu Dračí Hlídka.

